

[Gunnar Fog-Petersen.]

vil være uheldigt, hvis det trækker meget længere ud med dets Gennemførelse. Og da vi jo har Udsigt til, at det bliver gennemført med Tilslutning fra alle Rigsdagens 4 Partier, fra den yderste radikale Tankegang til den mest konservative Tankegang, er det et Vidnesbyrd om, at Sagen maa være moden, og et Vidnesbyrd om — og dér tager jeg den Tanke op, jeg var inde paa —, at denne Straffelov allerede paa visse Omraader er ved at blive forældet, inden den vedtages, og at vi kan risikere, den bliver det i højere Grad, hvis vi venter for længe og kommer ind i en Tid, hvor Tankegange bliver herskende, som, naar de slaar helt igennem, vil kræve Loven ændret og omdannet. Jeg tænker f. Eks. paa Bestemmelserne i §§ 209, 210 og 211, Bestemmelserne om Blodskam. Efter min Opfattelse har Samfundet dér en Ret og en Pligt til at værne Ungdommen, men i øvrigt har Samfundet ikke noget med den Slags Forhold at gøre gennem Straffeloven, medmindre man vil lægge raceforbedrende Betragtninger til Grund for sine Overvejelser, og den Tid er maaske ikke saa fjern, hvor man kommer ind derpaa. Der er sikkert Fordomme, som skal overvindes, for at man kan naa saa langt, men jeg tvivler ikke om, at man kommer dertil en Gang i Fremtiden.

I § 238 er en Bestemmelse sat ind, som er en Frugt af en nyere Tids Tankegang, nemlig den, at hvis en uhelbredelig syg beder om, at en vil ende hans Lidelser, og det da gøres, kan dette i visse Tilfælde være straffrit. Denne Bestemmelse er, som der har været peget paa, meget vanskelig, men jeg tør ikke sige, at det ikke vil være rigtigt, jeg tør tværtimod sige, at det vil være rigtigt at have en saadan Mulighed i en Straffelov, thi der kan være det Tilfælde, hvor man, for at bruge et Citat, „gør noget saadant for Livets Skyld“, altsaa i dette Tilfælde for sit eget Livs Skyld, og da vilde det være oprørende, om man skulde udsættes for Straf.

Jeg vil i denne Forbindelse pege paa Spørgsmaalet om Børn, der ved Fødselen er oplagt degenererede, ikke legemligt naturligtvis, men aandeligt. Jeg tør ikke sige, jeg har Fagkundskab til at afgøre, om det overhovedet med Sikkerhed kan afgøres angaaende Børn i deres første Leveuger, om de vilde blive absolut aandssvage, men hvis det kan det, er jeg absolut Tilhænger af, at saa skal Lægen i Forstaaelse med Forældrene uden at kunne straffes derfor kunne berøve saadanne Børn Livet.

Jeg tror ikke, at Tiden er inde til at sætte det ind i Straffeloven nu, jeg tror ikke, at Tankegangen er moden dertil, men jeg peger paa, hvad der kan komme op i Fremtiden, blive stillet Krav om. Sagen er jo den, at Livet intet Gode er for absolut aandssvage, og at det heller ikke er noget Gode for Hjemmene at have dem; Hjemmene kvitterer jo altid saadanne Børn og overlader dem til det offentlige, som kun har Udgift, Ulejlighed og Besvær dermed. Saadanne Fejltagelser fra Naturen er der ikke nogen Grund til at opretholde, ej heller i det menneskelige Samfund, og jeg vil haabe, man kan naa til en alvorlig, fordomsfri Vurdering af den Slags Forhold i Fremtiden.

Jeg er Tilhænger af en vidtgaaende Beskyttelse af Fosteret i Moders Liv og af at straffe den, der begaar Fosterfordrivelse, men jeg kan ikke stille mig paa det Standpunkt, at det under alle Omstændigheder skal være strafbart. Uden i mindste Maade at ville slutte mig til hysteriske Tankegange, der har været fremme paa dette Omraade, vil jeg sige, at i det enkelte Tilfælde, der har været diskuteret, nemlig at en Kvinde kunde blive frugtsommelig efter Voldtægt, kan jeg ikke indrømme, at det burde være strafbart, naar Sagen ellers er oplagt klar, at befri hende for Følgerne heraf. Jeg vilde sætte Pris paa, om der i Straffeloven var en Bestemmelse, som gjorde Fosterfordrivelse i saadanne Tilfælde straffri. Jeg vil ogsaa mene — jeg ved ikke, om det er nødvendigt —, at Lægerne bør have en videre Beføjelse end den, de i Øjeblikket mener at have. Jeg har den Opfattelse, at det er noget, der ikke hænder saa ofte, at det betyder noget væsentligt, men det kan ske, at Moderens Sundhed absolut staaar paa Spil; i saa Fald gælder jo den Regel, at Moderens Liv gaar forud for Barnet ved vanskelige Fødsler, og det samme Princip bør gælde for Fosterets Vedkommende, naar en kyndig Læge under Ansvar skønner derover. Det er ikke min Hensigt at søge dette ført ind i Lovforslaget ved en kommende Udvalgsbehandling — jeg vilde anse det for ørkesløst og mener, at det kun kunde bidrage til at sinke Lovforslagets Gennemførelse; jeg peger imidlertid derpaa for at vise, at vi ikke staaar overfor det endelige paa Straffelovgivningens Omraade, og for at slaa yderligere fast, at Tiden nu er inde til at gennemføre en Straffelov, der svarer bedre til Tidens Tankegang end den gældende.

Jeg skal under Forhandlingerne stille mig overordentlig imødekommende paa mit